

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Ing. L.S.**, zastoupeného Mgr. Janou Volrábovou, advokátkou se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2011, č. j. 626/520/11, 63016/ENV/11,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo též „ČIŽP“), ze dne 20. 4. 2010, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0816710.006/10/ZKN, tak, že text obsažený ve výrokové části A) tohoto rozhodnutí ve znění „1 700 000,- Kč (slovy jedenmilionsedmsettisíckorunčeských)“ byl vypuštěn a nahrazen textem „1 400 000,- Kč (slovy jedenmiliončtyřistisíckorunčeských)“. V téže výrokové části A) byl změněn i text týkající se splatnosti uvedené pokuty. Ve výrokové části B) prvostupňového správního rozhodnutí pak byl rozhodnutím žalovaného změněn text týkající se povinnosti náhrady

nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, pokud jde o úhradu a splatnost této částky. Ve zbytku byl výrok odvoláním napadeného rozhodnutí potvrzen. Pokuta byla žalobci uložena za porušení povinnosti podle § 12 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o odpadech“), za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) téhož zákona, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období červen až srpen 2008 převzal od společnosti EDIKT a.s., se sídlem Rudolfovska 461/95, České Budějovice (dále jen „společnost EDIKT“) 21 000 tun odpadu vzniklého z akce „*Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Zastávce Česká Kubice*“, ačkoli k jeho převzetí nebyl oprávněn.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě upozornil na nesprávnost prvostupňového správního rozhodnutí ČIŽP a druhostupňového rozhodnutí žalovaného, která byla dle jeho názoru vydána v rozporu s právními předpisy. Žalobce připomněl, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010 - 46, zrušil původní pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2010, č. j. 461/520/10, 44695/ENV/10, který byl povinen ve věci dále jednat a rozhodnout. Jediným krokem, který však žalovaný ve věci učinil, bylo vydání nového rozhodnutí. Tímto postupem ovšem žalovaný porušil právní předpisy, neboť dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tuto možnost však žalobce nedostal. Žalobce uvedl, že pokud by měl možnost se k věci vyjádřit, informoval by správní orgán o důležitých skutečnostech zjištěných v probíhajícím trestním řízení, které je proti žalobci vedeno a které se týká shodného jednání (trestní řízení je vedeno u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 1 T 181/2010). V probíhajícím trestním řízení totiž bylo (mj. i ze znaleckého posudku) zjištěno, že vzorky odpadu, které byly následně zkoumány, byly získány na zcela jiných než dotčených pozemcích. Přitom skutečnost, zda vzorky pocházejí z konkrétní lokality či nikoli, byla v daném případě naprosto zásadní otázkou. Pokud byly vzorky pořízeny na jiných pozemcích, nelze u nich provedené analýzy a výsledky jejich zkoumání použít ve vztahu k žalobci. K této zásadní skutečnosti přitom mělo být žalovaným přihlédnuto, neboť porušení právní povinnosti ze strany žalobce bylo správním orgánem shledáno právě na základě výsledků zkoumání vzorků údajného odpadu. Vydané rozhodnutí tak bylo v důsledku tohoto pochybení zatíženo zásadními vadami, je věcně nesprávné a nemá oporu ve skutečném stavu věci.

Žalobce dále namítl, že ani poté, co bylo původní rozhodnutí týkající se snížení uložené pokuty zrušeno městským soudem pro nepřezkoumatelnost, není rozhodnutí o určení nové výše pokuty odůvodněno natolik kvalitně, aby to bylo možno považovat za dostačující. Žalobce pak v této souvislosti nesouhlasil ani s výší uložené pokuty, kterou pokládal za nepřiměřeně vysokou a neodpovídající všem zjištěným skutečnostem. Žalobce uvedl, že je sice pravdou, že žalovaný původní výši pokuty 1 700 000 Kč snížil na částku 1 400 000 Kč, avšak pokuta byla stále vyměřena v natolik vysoké částce, že rozhodně neodpovídá danému případu, kdy bylo prokazatelně zjištěno, že nedošlo k žádnému poškození životního prostředí (v trestním řízení bylo dokonce zjištěno, že vliv návozu na životní prostředí je pozitivní

a v nově zpracovaném znaleckém posudku bylo konstatováno, že nejenže nedošlo k poškození životního prostředí, ale dokonce ani k jeho ohrožení). Sám správní orgán pak konstatoval, že k poškození životního prostředí sice v tomto případě nedošlo, avšak bylo nutno přihlédnout i k hypotetické míře ohrožení, kterou správní orgán s ohledem na analýzu vzorků shledal. Žalobce znovu zdůraznil, že dle znaleckého posudku, který byl k důkazu konstatován v trestním řízení, nebylo prokázáno dokonce ani ohrožení životního prostředí, a tedy hypotetický závěr správního orgánu byl v přímém rozporu se závěry znaleckého posudku.

Žalobce dále nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že např. otázka, zda se žalobce jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti, nemá na stanovení výše pokuty vůbec žádný vliv. Žalobce v této souvislosti uvedl, že si je vědom toho, že otázka zavinění nemá vliv na to, zda byla naplněna skutková podstata předmětného správního deliktu. Avšak dle jeho názoru k tomu, zda údajné jednání bylo spácháno vědomě či pouze z nedbalosti, mělo být dostatečným způsobem zohledněno při posuzování druhu a výše sankce. Tytéž námitky žalobce uplatnil i v souvislosti s tím, že při stanovení sankce nebylo vůbec přihlédnuto k bezúhonnosti žalobce, či k tomu, zda se žalobce protiprávního jednání dopustil opakovaně. Pokuta tak byla uložena v rozporu s právními předpisy a navíc je pro žalobce zcela likvidační. Žalobce vysokou pokutu, která mu byla uložena při horní hranici zákonem stanovené sazby, zaplatil, přestože neměl k dispozici finanční prostředky a byl schopen je uhradit pouze prostřednictvím půjčky. Ačkoli následně došlo ke zrušení rozhodnutí o uložení pokuty a žalobce vyzýval správní orgán k vrácení zaplacených finančních prostředků, tyto mu nebyly řádně a včas vráceny. Naopak došlo k tomu, že žalovaný vydal nové rozhodnutí, kterým žalobci opět uložil povinnost uhradit pokutu, v důsledku čehož nastala absurdní situace, že žalobce byl povinen uhradit uloženou pokutu opětovně. Správní orgány tak vůči žalobci zneužily svého postavení, neboť jej donutily splnit uložené povinnosti ihned, avšak samy se nijak nezabývaly plněním svých povinností řádně a včas vrátit žalobci pokutu zaplacenou na základě zrušeného rozhodnutí žalovaného. Žalobce tak pokládal uloženou pokutu za excés. Měl za to, že uložení takovéto pokuty i za situace, kdy žalobci nebyl řádně a včas vrácen přeplatek původně uložené pokuty, vedlo k jeho diskriminaci a znemožnilo mu další výkon jeho podnikatelské činnosti.

Žalobce byl proto přesvědčen, že správní orgány dostatečným způsobem nevyhodnotily všechny podstatné skutečnosti, a to z toho důvodu, že některé námitky uplatněné žalobcem nepovažovaly za důvodné a některým námitkám se naopak vůbec nevěnovaly a s těmito se nijak nevypořádaly. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval jednotlivé žalobní námitky a k věci samé uvedl, že nadále trvá na právních i věcných závěrech obsažených ve výroku a v odůvodnění jím vydaného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pokud v dalším řízení nedoplňoval důkazy a neshromažďoval další podklady, nebyl povinen dávat

žalobci jako účastníku řízení znovu právo vyjádřit se k podkladům před vydáním odvolacího rozhodnutí. Žalovaný proto pokládal tuto námitku žalobce za neopodstatněnou, neboť v průběhu odvolacího řízení žádné další dokazování neprováděl. Předchozí rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Městského soudu v Praze zrušeno výhradně z důvodu vady spočívající v nedostatečném odůvodnění snížení ukládané pokuty, nikoli z důvodu zjištění takových vad řízení, které by vyžadovaly doplnění důkazů a podkladů pro rozhodnutí. Na podporu uvedeného názoru žalovaný poukázal také na znění ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého se při změně prvostupňového rozhodnutí postupuje podle § 36 odst. 3 tohoto zákona pouze v případě, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. K námitce, že žalobce neměl možnost žalovaného informovat o důležitých skutečnostech zjištěných v průběhu probíhajícího trestního řízení (vedeného proti jeho osobě u Okresního soudu v Domažlicích), žalovaný sdělil, že nemá přístup k podkladům shromážděným ve zmiňovaném trestním řízení, přičemž pokud žalobce usoudil, že skutečnosti zjištěné v trestním řízení mohly ovlivnit výsledek rozhodování v předmětném správním řízení, žalobci nic nebránilo tyto skutečnosti uplatnit kdykoli před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Bylo věcí žalobce, aby toto své právo uplatnil, žalovaný jej v tomto směru nijak neomezoval. Žalovaný dále upozornil, že předmětné správní řízení bylo řízením (ve vztahu k trestnímu řízení) nezávislým a paralelním, v jehož rámci si ČIŽP i žalovaný byli sami schopni a povinni vytvořit úsudek o důležitých skutečnostech týkajících se protiprávního jednání žalobce a tento úsudek náležitě odůvodnit a podepřít podklady shromážděnými ve správním spisu. Žalovaný proto nadále setrval na svém závěru, že žalobce porušil ustanovení § 12 odst. 3 zákona o odpadech, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. c) tohoto zákona. V průběhu správního řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce neoprávněně převzal od společnosti EDIKT odpad a ten dále předal společnosti VŠEZEP s.r.o. a panu Š.B. K tomuto závěru pak ve svém rozsudku ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010, dospěl také Městský soud v Praze.

Žalovaný taktéž odmítl námitku žalobce, že by opětovně nedostatečně zdůvodnil napadené rozhodnutí v části týkající se snížení uložené pokuty. V této souvislosti žalovaný ocitoval str. 14 a 15 odůvodnění jím vydaného rozhodnutí s tím závěrem, že na uvedených úvahách neshledává nic nedostatečného ani nepřezkoumatelného. Žalovaný připomněl, že podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech správní orgán ukládající pokutu za porušení zákonné povinnosti přihlédne zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, resp. k míře jeho poškození. Zákon o odpadech tak v dané souvislosti přikazuje správnímu orgánu přihlédnout při rozhodování o výši pokuty jak k míře nastalých škodlivých následků na životním prostředí (jeho poškození), tak i k hypotetickým následkům, které nastat mohly, byť nakonec z různých důvodů nenastaly (závažnost ohrožení životního prostředí). Jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ČIŽP žádné konkrétní nastalé škodlivé následky vzniklé v přímé a bezprostřední souvislosti s vytýkaným protiprávním jednáním neprokázala. Zabývala se však jednotlivými ohrožujícími faktory, které by toto jednání mohlo potenciálně způsobit na životním prostředí, resp. lidském zdraví, a to s ohledem na prokázanou nepřipustnou míru obsahu konkrétních škodlivých látek v předmětném odpadu. Žalovaný shledal tento postup ČIŽP v souladu se zákonem. Uvedl, že ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech stanoví míru ohrožení (resp. poškození) životního prostředí jakožto obligatorní kritérium, správní orgán se s ním proto musel při zvažování výše pokuty vypořádat. Není to však kritérium jediné. Správní orgán může přihlédnout i k dalším okolnostem, shledá-li je v dané souvislosti

podstatnými (plyne z výrazu *zejména* užitého v předmětném zákonném ustanovení). Proto se ČIŽP správně zabývala i otázkou neoprávněného finančního prospěchu, kterého žalobce dosáhl v důsledku svého jednání. Jako nepodstatnou při určování výše pokuty naopak žalovaný posoudil námitku žalobce, zda je nutno jako rozhodné kritérium zohlednit otázku formy zavinění (tj. zda se žalobce jednání dopustil vědomě či z nedbalosti) a dosavadní bezúhonnost žalobce, resp. opakovanost jeho jednání. Žalovaný konstatoval, že správní orgány v řízení posuzují vždy daný konkrétní správní delikt, jeho závažnost, jakož i další případné okolnosti jeho spáchání. Předchozí protiprávní jednání téhož účastníka je zohledňováno pouze jako zákonem daná přitěžující okolnost v rozsahu stanoveném § 67 odst. 3 zákona o odpadech. K ostatním dříve projednaným správním deliktům se již nepřihlíží a jako polehčující okolnost se neposuzuje skutečnost, že se žalobce dosud žádného obdobného správního deliktu nedopustil. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval, že napadené rozhodnutí pokládá za nesprávné, když i ze znaleckého posudku, který byl pořízen v rámci paralelně vedeného trestního řízení pro tutéž věc, vyplynulo, že správní orgány vycházely z naprosto zmatečných a nesprávných podkladů.

Žalobce nesouhlasil ani se samotnou výší uložené pokuty, která mu byla uložena v nepřiměřeně vysoké částce. V dané věci bylo zjištěno, že žalobce se případného porušení povinnosti mohl dopustit maximálně nedbalostně, kdy žalobce znovu zdůraznil, že se dle jeho názoru žádného porušení předpisů nedopustil a že nedošlo k žádnému poškození životního prostředí. Ze zprávy Agentury životního prostředí a krajiny České republiky naopak vyplynulo, že žádná z parcel, kam byl materiál deponován, není součástí zvláště chráněného území a že tedy vliv těchto deponií na životní prostředí nebyl negativní. Dle žalobce tak správní orgány, které se touto záležitostí zabývaly, dostatečným způsobem nezhodnotily veškeré podstatné skutečnosti, postup správních orgánů v předcházejícím řízení byl vadný a měl za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Žalobce proto setrval na svém závěru, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného k replice

Žalovaný ani po seznámení s obsahem žalobcovy repliky neshledal důvod k tomu, aby neseťrval na obsahu žalovaného rozhodnutí a svého vyjádření k žalobě. Byl přesvědčen, že dostatečně reagoval na všechny námitky uplatněné žalobcem v odvolání a následně i v samotné žalobě. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, když v předmětné době a na předmětném místě převzal od jiného odpad, přestože k jeho převzetí nedisponoval potřebným oprávněním, vydaným příslušným orgánem veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství. V této souvislosti žalovaný poukázal již na závěry obsažené v rozsudku

Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 9 Ca 184/2007 - 28, publikovaném pod č. 2338/2011 Sb. NSS, s nimiž se žalovaný v plném rozsahu ztotožnil. Uložená pokuta se dle žalovaného blíží částce, kterou za nelegální převzetí odpadu žalobce vyinkasoval od jeho původce, společnosti EDIKT. Podle ustálené soudní judikatury pokuta nemá mít pro delikventa likvidační charakter, na druhé straně se však nesmí delikventovi vyplatit. Žalobcem namítaná míra závažnosti ohrožení životního prostředí pak byla žalovaným dostatečně zohledněna v rámci snížení pokuty, původně uložené žalobci ve výši 1 700 000 Kč na konečnou výši 1 400 000 Kč.

V. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého spisového materiálu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2010, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0816710.006/10/ZKN, uložila ČIŽP žalobci (jako fyzické osobě oprávněné k podnikání) pokutu ve výši 1 700 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech spočívajícího v porušení § 12 odst. 3 téhož zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že v období červen až srpen roku 2008 převzal do svého vlastnictví od společnosti EDIKT 21 000 tun odpadu vzniklého z akce „Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Česká Kubice“, přičemž k jeho převzetí nebyl oprávněn. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 6. 8. 2008 obdržela ČIŽP podnět týkající se nakládání s kolejovým svrškem z rekonstrukce v železniční stanici Česká Kubice. Místním šetřením dne 11. 8. 2008 ČIŽP zjistila, že společnost EDIKT převzala od Správy železniční dopravní cesty přebytečný výkopek z akce „Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Česká Kubice“ a materiál vzniklý z této akce předala žalobci, který jej dále předal k uložení a dalšímu využití společnosti VŠEZEP a panu Š.B. Dne 13. 8. 2008 byl proveden odběr a následná analýza vzorků z míst, kam byl výkopek umístěn po jeho převzetí od žalobce, přičemž bylo odebráno 7 vzorků, označených jako A1 (železniční svršek), A2 (písečná zemina), A3 (popelovina), A4 (stavební suť), A6 (minerální armatura – nekovová trubka), A7 (pražce) a A8 (kaolinit – hlinitokřemičitan) z pozemku parc. č. 375/1 společnosti VŠEZEP a vzorky z pozemků Š.B. označených B1 (střešní krytina), B2 (železniční svršek), B3 (písečná zemina), B4 (minerální kal na bázi kalcitu) a B5 (neznámý odpad). Ze závěrů analýzy vyplynulo, že návoz byl tvořen z 60 % železničním svrškem, z 30 % výkopovou zeminou, z 5 % demoličními odpady a z 5 % dalšími typy odpadů (pražce, kabely, popelovina...). Jednalo se tedy o návoz tvořený odpady, které z více než 90 % nevyhovely kritériím stanoveným vyhláškou č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 294/2005 Sb.“). Vzorky A8 a B4 žádné nebezpečné vlastnosti nevykázaly.

V samostatném správním řízení dle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech pak byla pravomocně vyřešena předběžná otázka, že se posuzovaná movitá věc, tj. výkopek z rekonstrukce železničního svršku ve stanici Česká Kubice (tzv. výzisk z kolejového lože – frakce 0/63), ve smyslu § 3 zákona o odpadech považuje za odpad, a to rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 1. 2010, č. j. 293/M/10, 5636/ENV/10.

Žalobce se proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí o uložení pokuty bránil odvoláním, o kterém žalovaný nejprve rozhodl rozhodnutím ze dne 31. 8. 2010, č. j. 461/520/10, 44695/ENV/10, tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil, kdy snížil žalobci uloženou pokutu na částku 1 400 000 Kč a nově určil také výši a dobu její splatnosti. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce se vytýkaného protiprávního jednání spočívajícího v porušení § 12 odst. 3 zákona o odpadech dopustil, jednání žalobce žalovaný pokládal za dostatečně prokázané. Žalovaný však shledal relevantními některé skutečnosti, které jej vedly ke snížení uložené pokuty, a proto přistoupil ke změně výroku prvostupňového správního rozhodnutí a z důvodu formulačního zpřesnění a vyšší srozumitelnosti také ke změně výroku týkajícího se způsobu úhrady uložené pokuty a paušální náhrady nákladů správního řízení.

Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010 - 46, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, pokud jde o snížení pokuty z původně uložené částky 1 700 000 Kč na částku 1 400 000 Kč. Žalovaný dle názoru městského soudu blíže neupřesnil, které skutečnosti v daném případě odůvodňovaly snížení uložené sankce, a proto městský soud žalovaného zavázal, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce a jeho tvrzeními vztahujícími se k výši uložené pokuty a dbal o to, aby jeho rozhodnutí mělo náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny ve správním řádu. Žalovaný byl tedy v dalším řízení městským soudem zavázán, aby v případě, že dojde k názoru, že výrok ohledně výše pokuty je třeba nahradit výrokem jiným, v odůvodnění rozhodnutí uvedl, jaké konkrétní skutečnosti vzal při rozhodování o výši sankce v úvahu, jakými úvahami byl veden při hodnocení provedených důkazů, jakých právních předpisů při rozhodování užil, a aby jasně a stručně vyložil, jak se tyto skutečnosti do výroku o výši ukládané pokuty promítly.

Žalovaný poté ve věci znovu rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 27. 10. 2011, č. j. 626/520/11, 63016/ENV/11 (nyní napadeným žalobou), kterým opětovně změnil prvostupňové rozhodnutí ČIŽP tak, že text obsažený ve výrokové části A) tohoto rozhodnutí ve znění „1 700 000,- Kč (slovy *jedenmilionsedmsettisíckorunčeských*)“ byl vypuštěn a nahrazen textem „1 400 000,- Kč (slovy *jedenmiliončtyřistisíckorunčeských*)“. Ve výrokové části A) byl dále změněn i text týkající se splatnosti uvedené pokuty. Ve výrokové části B) prvostupňového správního rozhodnutí pak byl rozhodnutím žalovaného změněn text týkající se povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, pokud jde o úhradu a splatnost této částky. Ve zbytku byl výrok odvoláním napadeného rozhodnutí potvrzen.

Žalovaný znovu vyhodnotil výsledky provedené analýzy vzorků, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nelze na základě provedeného dokazování a obsahu správního spisu činit odpovědným na neoprávněné převzetí u těch složek deponovaného materiálu, u nichž nebyl nade vší pochybnost prokázán jejich původ a jednoznačně vyloučena možnost jejich návozu ze strany jiných osob, což se týkalo vzorků A3 (popelovina), A6 (nekovové trubky) a B1 (střešní krytina). Uvedené složky nevykazovaly žádnou zjevnou a nepochybnou souvislost s rekonstrukcí kolejíště železniční stanice včetně jeho podloží. Ve prospěch žalobce pak

hovořila také skutečnost, že další dva z uvedených vzorků, a to A1 (železniční svršek) a B3 (písečná zemina) vykázaly pouze takové překročení limitu ve sledovaných znacích (u vzorku A1 ve znaku uhlovodíky a u vzorku B3 ve znaku arsen), které nepřesáhlo stanovenou nejistotu měření. Tyto vzorky proto dle žalovaného nevykazovaly takové nebezpečné vlastnosti, jaké jim ve svém rozhodnutí přisoudila ČIŽP. Tyto skutečnosti byly mj. zohledněny při snížení výše pokuty uložené žalobci ve správním řízení.

Žalovaný pak shodně jako v předchozím vydaném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce se vytýkaného protiprávního jednání spočívajícího v porušení § 12 odst. 3 zákona o odpadech dopustil, a dále se zabýval otázkou přiměřenosti výše uložené pokuty. Ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech přihlédl zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, tj. k ohrožujícím faktorům, které by mohlo jednání žalobce potenciálně způsobit na životním prostředí, resp. na lidském zdraví. Žalovaný v této souvislosti zohlednil, že rozsah i závažnost vytýkaného protiprávního jednání účastníka byly oproti prvostupňovému správnímu rozhodnutí nižší, neboť žalobce nebylo možno činit odpovědným za neoprávněné převzetí odpadu u těch složek deponovaného materiálu, u nichž nebyl nade vší pochybnost prokázán jejich původ a jednoznačně vyloučena možnost jejich návozu ze strany jiných osob (viz výše - vzorky A3, A6 a B1), a tedy nebyla prokázána ani zjevná a nepochybná souvislost s předmětnou stavební činností (rekonstrukce kolejíště železniční stanice včetně podloží). Množství předmětného odpadu, s nímž bylo popsáním způsobem neoprávněně nakládáno (neoprávněné převzetí), tak žalovaný posoudil jako celkově nižší, než ve svém rozhodnutí učinila ČIŽP. Žalovaný pak ve prospěch účastníka řízení zohlednil také tu skutečnost, že další dva ze vzorků (viz výše - vzorky A1 a B3) vykázaly překročení limitu ve sledovaných znacích, které nepřesáhlo stanovenou nejistotu měření. Tyto vzorky tak dle žalovaného nevykazovaly takové nebezpečné vlastnosti, které jim přisoudila ČIŽP, a proto i tato skutečnost byla při snížení pokuty zohledněna. Žalovaný uvedl, že míra snížení ukládané sankce odpovídala nižšímu množství předmětného odpadu, s nímž žalobce prokazatelně neoprávněně nakládal, avšak i přesto uvedené složky představovaly pouze nepatrnou část z celkového množství deponovaného materiálu. I po uvedené korekci množství předmětného odpadu proto žalovaný hodnotil rozsah vytýkaného protiprávního jednání žalobce jako značný. Obdobné závěry žalovaný zaujal i ve vztahu k ohrožujícímu potenciálu vytýkaného protiprávního jednání žalobce, pokud jde o dva ze vzorků A1 a B3. Přestože tyto vzorky vykázaly překročení limitu ve sledovaných znacích, které nepřesáhlo stanovenou nejistotu měření, a tudíž nevykazovaly takové nebezpečné vlastnosti, které jim přisoudila ČIŽP, u zbývajících vzorků (A7, B2 a B5) a taktéž u části u vzorku A1, pokud jde o obsah arsenu, provedená analýza jednoznačně prokázala překročení sledovaných limitů (ve znacích polyaromatické uhlovodíky, uhlovodíky C10 – C40 a arsen), což dle žalovaného svědčilo o nebezpečných vlastnostech tohoto materiálu a nutnosti zařadit jej do kategorie nebezpečného odpadu. Proto žalovaný přistoupil pouze k omezenému snížení uložené pokuty, neboť nadále trvala vysoká míra závažnosti potenciálního ohrožení životního prostředí.

Žalovaný se pak plně ztotožnil s posouzením ČIŽP, která dle jeho názoru správně zohlednila také otázku neoprávněného finančního prospěchu, kterého žalobce dosáhl v důsledku svého protiprávního jednání. V této souvislosti uvedl, že příslušná judikatura vyvozuje, že postih subjektu za jeho protiprávní jednání musí být sice na straně jedné citelný, aby jej případně od pokračování či opakování takového jednání odradil, nesmí však

představovat natolik výrazný zásah, aby mu do budoucna znemožnil výkon jeho podnikatelské činnosti. Jako nepodstatnou žalovaný hodnotil námitku, že se žalobce daného protiprávního jednání nedopustil vědomě. Žalovaný odkázal na pojetí objektivní odpovědnosti účastníka řízení za vytýkané jednání, jež činí otázku míry zavinění bezpředmětnou. Jako rozhodné kritérium pak žalovaný nezohlednil ani dosavadní bezúhonnost žalobce. V této souvislosti uvedl, že správní orgány při řízení o uložení pokuty posuzují vždy daný konkrétní správní delikt, jeho závažnost, jakož i další případné okolnosti jeho spáchání. Předchozí protiprávní jednání téhož účastníka zohledňují pouze v rozsahu stanoveném v § 67 odst. 3 zákona o odpadech. K ostatním dříve projednaným správním deliktům již nepřihlíží a stejně tak jako polehčující okolnost neposuzují ani tu skutečnost, že se žalobce dosud žádného obdobného správního deliktu nedopustil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 400 000 Kč, a to za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit porušením povinnosti podle ustanovení § 12 odst. 3 téhož zákona tím, že v období od června do srpna roku 2008 převzal do svého vlastnictví od společnosti EDIKT odpad vzniklý při akci „Rekonstrukce koleje a výhybek v železniční stanici Česká Kubice“, ačkoli k tomu nebyl oprávněn.

Podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech inspekce uloží fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která převezme odpad, přestože k jeho převzetí není podle tohoto zákona oprávněna, pokutu do výše 10 000 000 Kč.

Dle ustanovení § 12 odst. 3 zákona o odpadech pak platí, že k převzetí odpadu do svého vlastnictví je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle ustanovení § 14 odst. 2 nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 zákona o odpadech též obec. To neplatí pro předávání nezbytného množství vzorků odpadů k rozborům, zkouškám, analýzám pro účely stanovení skutečných vlastností a splnění požadavků pro převzetí odpadů do zařízení, pro účely vědy

a výzkumu nebo jiné účely, které nejsou nakládáním s odpady podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) tohoto zákona.

Krajský soud na úvod podotýká, že z výše uvedeného vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech dochází *převzetím odpadu osobou, která k tomu není podle § 12 odst. 3 uvedeného zákona oprávněna*. Již naplnění těchto znaků skutkové podstaty tedy postačuje k uložení pokuty dle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech. Skutková podstata předmětného správního deliktu tedy nespočívá v tom, že by předmětným jednáním muselo dojít či fakticky došlo k ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž již v samotném převzetí odpadu neoprávněnou osobou. Již naplnění tohoto znaku v sobě vyjadřuje možnost ohrožení životního prostředí. Z hlediska naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu proto není třeba dokazovat, že došlo k ohrožení či poškození životního prostředí; k míře a závažnosti ohrožení nebo poškození životního prostředí se ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech přihlíží až při stanovení výše pokuty (k tomu shodně srovnej rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 9 Ca 184/2007 - 28, publikované pod č. 2338/2011 Sb. NSS).

V projednávané věci přitom nebylo mezi účastníky řízení sporné, že by žalobce předmětný odpad nepřevzal a že jako podnikající fyzická osoba nedisponoval žádným oprávněním k převzetí tohoto odpadu ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o odpadech. Zároveň skutečnost, že se v daném případě jednalo o odpad, byla jako předběžná otázka pravomocně vyřešena rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 1. 2010, č. j. 293/M/10, 5636/ENV/10.

Dále je nutno připomenout, že v předmětné věci již dříve rozhodoval Městský soud v Praze, a to rozsudkem ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010 - 46. Je přitom podstatné, že ačkoli městský soud předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, učinil tak „toliko“ z důvodu nedostatečného odůvodnění snížení výše pokuty, a přes uvedený zrušovací důvod (jak je patrné z odůvodnění výše označeného rozsudku) se v předcházejícím soudním řízení zabýval veškerými věcnými žalobními námitkami, které meritorně přezkoumal, posoudil a vypořádal. V případě námitek týkajících se nedostatečně zjištěného stavu věci, zejména co do okolností, které vyplynuly najevo v souběžně probíhajícím trestním řízení, je nutno konstatovat, že otázky náležitého zjištění skutkového stavu věci a všech s tím souvisejících rozhodných skutečností, odběrů vzorků, jakož i řádně provedeného dokazování včetně jeho doplnění připojením trestního spisu, byly věcně vypořádány v předcházejícím soudním řízení a v tomto ohledu tedy jejich opakovanému věcnému soudnímu přezkumu brání překážka věci soudem pravomocně rozhodnuté (překážka *rei iudicatae*). Nadto bylo již výše uvedeno, že k naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu došlo již tím, že žalobce předmětný odpad převzal, aniž by k tomu byl oprávněn, přičemž tyto skutkové okolnosti (vyjma otázky převodu vlastnického práva, kterou však městský soud v předcházejícím soudním řízení taktéž věcně posoudil) nebyly v řízení sporné.

Již také bylo uvedeno výše, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010 - 46, zrušil předcházející rozhodnutí o odvolání z důvodu nedostatečného odůvodnění snížení výše uložené pokuty, a nikoli z důvodu takových vad řízení, které by vyžadovaly doplnění důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný tedy

v průběhu odvolacího řízení neprováděl žádné další dokazování a shromažďování podkladů za účelem zjišťování skutkového stavu věci, a za takové procesní situace tedy nebyl povinen postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, tj. dát žalobci opětovně právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud poukazuje také na znění ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého se v odvolacím řízení při změně prvostupňového správního rozhodnutí (jako k tomu došlo i v nyní projednávané věci) postupuje podle § 36 odst. 3 téhož zákona pouze v případě, pokud jde o podklady rozhodnutí nově porízené odvolacím správním orgánem. O takový případ se však v posuzované věci nejednalo, a proto takto uplatněná námitka žalobce nebyla shledána důvodnou.

Poukazoval-li pak žalobce v této souvislosti na skutečnost, že z tohoto důvodu neměl možnost informovat žalovaného o důležitých skutečnostech, které vyplynuly z trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Domažlicích, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Pokud měl žalobce za to, že skutečnosti zjištěné v trestním řízení mohly ovlivnit výsledek rozhodnutí v předmětném správním řízení, nic mu nebránilo tyto okolnosti uplatnit před vydáním napadeného rozhodnutí a navrhnout k těmto tvrzením důkazy. Předmětné správní řízení, které bylo zahájeno a pravomocně ukončeno dříve než řízení trestní, je ve vztahu ke zmíněnému trestnímu řízení řízením nezávislým a paralelním, v jehož rámci si správní orgány obou stupňů jsou povinny samy vyhodnotit skutkové okolnosti daného případu, podřadit je pod příslušná zákonná ustanovení a opřít je o podklady shromážděné ve správním spisu. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že v průběhu správního řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno (a ani žalobce tuto skutečnost nečinil spornou), že žalobce neoprávněně převzal od společnosti EDIKT odpad (a tento dále předal dalším subjektům), přičemž takto učiněný závěr potvrdil ve svém rozsudku ze dne 10. 8. 2011, č. j. 11 A 236/2010 - 46, také Městský soud v Praze.

Krajský soud tak uvádí, že mimo shora posouzenou námitku vztahující se k aplikaci ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, byl v nyní posuzovaném případě oprávněn věcně přezkoumat toliko ty závěry žalovaného týkající se snížení uložené pokuty a jeho náležitého zdůvodnění. V této souvislosti žalobce v podané žalobě předně namítal, že ani v tomto případě žalovaný své rozhodnutí o určení nové výše pokuty neodůvodnil natolik kvalitně, aby toto odůvodnění bylo možno považovat za dostačující. S touto námitkou se však krajský soud neztotožňuje.

V případě namítané nepřezkoumatelnosti vydaného správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je krajský soud povinen posoudit, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej v souladu s pravidly logického usuzování vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Správní orgán je povinen svůj postup a úvahy v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozvést a vyložit tak, aby bylo možné je následně soudně přezkoumat.

V dané věci přitom krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí umožňuje jeho řádný přezkum včetně ověření skutečnosti, zda ze strany

žalovaného nedošlo při rozhodování o výši pokuty ke svévolnému rozhodování a k překročení mezí správního uvážení. Z napadeného rozhodnutí jsou však závěry, které žalovaný v daném případě zaujal a jakými úvahami se při hodnocení zjištěných skutečností řídil, patrné.

Jak již bylo konstatováno výše, žalovaný shledal celkový rozsah i závažnost vytýkaného protiprávního jednání žalobce oproti hodnocení provedenému prvostupňovým správním orgánem nižší, neboť dle žalovaného nebylo možno činit žalobce odpovědným za neoprávněné převzetí odpadu u těch složek deponovaného materiálu (vzorky A3, A6 a B1), u kterých nebyl nade vše pochybnost prokázán jejich původ a jednoznačně vyloučena možnost návozu ze strany třetích osob, a tedy prokázána zjevná a nepochybná souvislost s předmětnou stavební činností spočívající v rekonstrukci kolejí železniční stanice včetně jeho podloží. Žalovaný tak posoudil množství předmětného odpadu, u něhož došlo ze strany žalobce k neoprávněnému převzetí, jako celkově nižší, než jak učinila inspekce životního prostředí v prvostupňovém správním rozhodnutí. Žalovaný rovněž zohlednil ve prospěch žalobce i tu skutečnost, že u dvou analyzovaných vzorků (konkrétně A1 a B3) bylo vykázáno takové překročení limitu ve sledovaných znacích, které nepřesáhlo stanovenou nejistotu měření. Tyto vzorky dle názoru žalovaného nevykázaly takové nebezpečné vlastnosti, které jim přisoudil prvostupňový správní orgán, což žalovaného taktéž vedlo ke snížení uložené pokuty.

Dle žalovaného tak míra snížení uložené sankce odpovídala nižšímu množství předmětného odpadu, s nímž žalobce prokazatelně neoprávněně nakládal (neoprávněně jej převzal od společnosti EDIKT), které však představovalo pouze nepatrnou část z celkového deponovaného materiálu. I po uvedené korekci proto žalovaný hodnotil rozsah vytýkaného protiprávního jednání žalobce jako značný. Obdobně byl žalovaným hodnocen i ohrožující potenciál vytýkaného protiprávního jednání, kdy pouze dva ze vzorků vykázaly takové překročení limitu ve sledovaných znacích, které nepřesáhlo stanovenou nejistotu měření, a nevykázaly tedy vlastnosti nebezpečného odpadu, které jim v prvostupňovém správním rozhodnutí přisuzovala inspekce životního prostředí. Proto i tuto skutečnost žalovaný zohlednil při rozhodování o výši pokuty, avšak opět přistoupil pouze k jejímu omezenému snížení, neboť zde i nadále trvala vysoká závažnost a míra ohrožení životního prostředí v případě vzorků zbývajících.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného pokládá zdůvodnění žalovaného, pokud jde o snížení výše uložené pokuty, za dostatečné, racionální, přesvědčivé a odpovídající zákonným kritériím, a znovu již neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění.

Žalobce dále nesouhlasil ani se samotnou výší pokuty, kterou považoval za nepřiměřeně vysokou, neodpovídající zjištěným skutečnostem a ve svém důsledku likvidační. Ani takto uplatněným námitkám však krajský soud nepřisvědčil.

Pokud žalobce označil výši uložené pokuty za nepřiměřeně vysokou a pro něj likvidační, je nutno v úvodu konstatovat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikovaného pod č. 2092/2010 Sb. NSS, je „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše*

pokuty, kterou lze uložit, zřejmě, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“. Žalobce však své tvrzení o likvidačním charakteru pokuty nijak blíže nekonkretizoval. Přesto se správní orgány i touto skutečností ve své rozhodovací činnosti zabývaly, když shodně uvedly, že výše uložené sankce nesmí být pro toho, kdo zákon porušil, likvidační. V této souvislosti pak oba správní orgány vycházely ze skutečnosti, že žalobce získal předmětnou činností majetkový prospěch, když podle faktur č. 08057 a č. 08048 účtoval společnosti EDIKT, od které odpad převzal, skládkovné za uložení vytěžené zeminy, a to v celkové výši 1 624 350 Kč, od čehož následně také odvíjely výši uložené pokuty. Výše pokuty tak v daném případě reflektovala žalobcův prokázaný a nikterak zpochybňovaný finanční prospěch z nezákonné činnosti, a tedy vycházela z pravidla, že nezákonné jednání by nemělo být pro pachatele rentabilní. Ve shodě se žalovaným tak krajský soud uvádí, že výše uložené pokuty v daném případě odpovídá tomu, že postih subjektu za jeho protiprávní jednání musí být na jedné straně citelný, aby jej případně odradil od pokračování či opakování dalšího protiprávního jednání, zároveň však nesmí představovat natolik výrazný zásah, aby mu do budoucna znemožnil výkon jeho podnikatelské činnosti, což v daném případě bylo naplněno.

V této souvislosti krajský soud zároveň doplňuje, že otázku, zda žalobce uhradil pokutu nadvakrát, když první uhrazená pokuta nebyla žalobci navzdory zrušení původního pravomocného rozhodnutí vrácena, nelze v daném soudním řízení posuzovat. Samozřejmě není možné aprobeovat situaci, že by žalobci prvně uhrazená a následně zrušená pokuta nebyla správními orgány vůbec vrácena. Soudní řád správní však v takovém případě dává žalobci obranu prostřednictvím jiného institutu, a to např. žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu upravené v § 82 násl. s. ř. s. Za současného splnění zákonem a judikaturou stanovených podmínek může v konkrétním případě znaky nezákonného zásahu naplňovat i jednání orgánů nezákonně zadržujících výplatu konkrétní finanční částky (zde zaplacené pokuty) v případě, kdy došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí, kterým byla tato pokuta stanovena a na jehož základě byla také správnímu orgánu uhrazena.

Žalobce se rovněž neztotožnil s názorem žalovaného, že otázka, zda se žalobce protiprávního jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti nemůže mít na stanovení výše pokuty žádný vliv. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že si je vědom toho, že otázka zavinění nemá vliv na samotné naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, avšak dle jeho názoru by k této skutečnosti mělo být rozhodně přihlédnuto při posuzování druhu a výše sankce. Tytéž námitky pak žalobce uplatnil také ve vztahu ke skutečnosti, že při stanovení sankce nebylo vůbec zohledněno, zda byl žalobce bezúhonný či zda se protiprávního jednání dopustil opakovaně.

Žalovaný vznesenou námitku žalobce, že se daného protiprávního jednání nedopustil vědomě, hodnotil v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepodstatnou. Odkázal přitom na objektivní charakter odpovědnosti žalobce za vytýkané jednání, který činí otázku míry zavinění (přímý či nepřímý úmysl, vědomá či nevědomá nedbalost) bezpředmětnou. Jako rozhodné kritérium pak žalovaný nepřipustil ani dosavadní bezúhonnost žalobce a dále uvedl, že předchozí protiprávní jednání téhož pachatele je zohledňováno pouze v rozsahu stanoveném v § 67 odst. 3 zákona o odpadech.

Dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech správní orgán ukládající pokutu za porušení zákonné povinnosti přihlédne zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, resp. k míře jeho poškození. Je tedy zřejmé, že míra zavinění stejně jako bezúhonnost pachatele správního deliktu nejsou v zákoně výslovně uvedenými kritérii, která by správní orgány byly povinny vážit při stanovení výše pokuty, avšak zároveň je patrné, že citované ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech a v něm obsažená kritéria jsou koncipována demonstrativně.

Správním orgánům tedy i přes objektivní charakter odpovědnosti za správní delikt nic nebrání zohlednit při stanovení výše sankce míru zavinění žalobce, a stejně tak mohou samozřejmě přihlédnout i ke skutečnosti, že se v konkrétním případě jednalo o bezúhonného pachatele a o jeho první provinění. Děje se tak sice nad rámec zákonem výslovně stanovených kritérií, o kterých však bylo řečeno, že jsou vymezena jako demonstrativní výčet. V tomto ohledu je tedy třeba korigovat kategoricky vyslovený názor žalovaného, že míra zavinění pachatele a jeho bezúhonnost jsou při určování výše pokuty zcela bezpředmětnými. Toto pochybení v argumentaci správních orgánů však krajský soud nepovažuje za natolik zásadní a intenzivní, aby bez dalšího způsobovalo nezákonnost napadeného správního rozhodnutí jako celku, pro kterou by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Pokud pak jde o žalobcem vznesenou námitku týkající se k hodnocení skutečnosti, zda se žalobce nějakého protiprávního jednání dopustil opakovaně, krajský soud podotýká, že v daném případě je možno aplikaci tohoto kritéria nepřímou dovodit, neboť opakovanost protiprávního jednání žalobce by správní orgány zohlednily v rozsahu stanoveném v § 67 odst. 3 zákona o odpadech, k čemuž však v posuzované věci nedošlo. Ani tato námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Namítal-li pak žalobce, že v konečném důsledku jeho jednáním k žádnému poškození životního prostředí nedošlo, což následně potvrdila i zpráva Agentury životního prostředí a krajiny České republiky, dle které žádná z parcel, kam byl materiál deponován, není součástí zvláště chráněného území, a vliv deponií na životní prostředí tak byl negativní, je nutno konstatovat následující.

Krajský soud podotýká, že skutečnost, že v daném případě nebyly prokázány konkrétní nastalé škodlivé následky, ve svém rozhodnutí na str. 14 odůvodnění uvedl již žalovaný. Jak ovšem krajský soud připomněl výše, podle zákona o odpadech je uložení pokuty na místě již tehdy, dojde-li k naplnění ustanovení § 66 odst. 3 zákona o odpadech, podle kterého inspekce uloží pokutu každé fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která převezme odpad, přestože k jeho převzetí není podle zákona o odpadech oprávněna. K míře a závažnosti ohrožení nebo poškození životního prostředí se pak ve smyslu § 67 odst. 2 zákona přihlíží jako k hledisku, jímž se správní orgány řídí při určování výše pokuty. Skutková podstata uvedeného správního deliktu tak spočívá již v jednání žalobce, který přebíral odpad, aniž by k tomu byl podle § 12 odst. 3 oprávněn. Tato skutková podstata správního deliktu tak již sama o sobě svými znaky (požadavky na náležité materiální vybavení provozovatele odpadu) vyjadřuje vysokou míru typové nebezpečnosti, o čemž svědčí i zákonem stanovená horní hranice sazby pokuty ve výši 10 mil. Kč, a předznamenává možnost ohrožení životního prostředí, přičemž postačuje toliko vzdálená, potenciální možnost poruchy daná již tím, že se subjekt deliktu určitého jednání dopustil či vykonal určitou činnost. Není-li tedy osoba, která přejímá odpad, vybavena

zařízením pro využití a odstraňování odpadu, již tímto svým jednáním jako osoba neoprávněná způsobuje ohrožení životního prostředí. Obecné zásady ochrany životního prostředí vychází z principu trvale udržitelného rozvoje a zdůrazňují povinnost každého předcházet znečišťování a poškozování životního prostředí a minimalizovat vliv nepříznivých důsledků činnosti člověka na životní prostředí. Žalobce si tedy jako osoba nemající oprávnění k přebírání odpadu měl počínat obezřetně a zejména s ohledem na původ předmětného materiálu neměl bez dalšího spoléhat na tvrzení společnosti EDIKT, od které materiál přebíral, že se v daném případě o odpad nejedná. V posuzované věci pak bylo potenciální ohrožení životního prostředí či lidského zdraví umocněno též tím, že předmětný odpad ve většině vzorků (viz výše) vykázal nepřípustnou míru obsahu konkrétních látek škodlivých pro lidské zdraví, zejména arsenu.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová